

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Ved 1ste Behandling af denne Sag stillede det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) et Spørgsmaal til mig angaaende Forstaaelsen af Lovforslagets § 8. Desværre overhørte jeg den Gang Spørgsmaalet, men jeg har nu eftersat Rigsdagstiden og finder, at den Opfattelse, det ærede Medlem havde af Bestemmelsen om Personalets Fordeling mellem Lønningsklasserne, er rigtig. Den falder ganske sammen med min Opfattelse, hvorimod den anden Fortolkning, det ærede Medlem omtalte, og som han drog til Felts imod, efter mit Skøn er urigtig. Denne Erklæring ønsker jeg at afgive, inden Lovforslaget kommer til endelig Afstemning her i Tinget.

Rambusch: Jeg vil blot rette en Tak til den højtærede Forsvarsminister for denne Oplysning. Over for dem, der ikke have fulgt saa nøje med, vil det maaske ikke være af Vejen at betone, at Indholdet af Forespørgslen var, om Paragraffen ikke er saaledes at forstaa, at eventuelt ledige Nummere altid regnes i Klasse fra neden af, saaledes at Lønningsklasserne fyldes helt ovenfra.

Dalsgaard: Da jeg ikke kan finde det rigtigt for Tiden at gaa med til den Revision af Lønningerne for en Del Befalingsmænd ved Hæren og Flaaden, som omhandles i det her foreliggende Lovforslag, og i det næste paa Dagsordenen opførte Forslag, og derfor ikke kan stemme for disse, ønsker jeg at begrunde min Opfattelse med et Par Ord, og jeg skal forudsikke den Bemærkning, at disse Udtalelser kun ere Udtryk for mit eget personlige Syn paa Sagen og fremsættes altsaa kun for min egen personlige Regning.

Da vi for 4 Aar siden nedsatte Forsvarskommissionen, fik den jo til Opgave at undergive alle Sider af Forsvarssagen, den politiske, den militære og den økonomiske, den mest mulig grundige og indgaaende Overvejelse for derefter at fremkomme med Forslag til Sagens endelige Løsning. Nedsættelsen af Forsvarskommissionen maatte derfor nødvendigvis hvile paa den Forudsætning eller i alt Fald, synes det mig, medføre den Virkning, at alle Parter maatte være enige om, at saa længe Forsvarskommissionen sad, burde alt væsentligt Forsvarssagen vedrørende have sit Forblivende ved det bestaaende, dersom der da ikke indtraf særlige Forhold, som kunde begrunde en øjeblikkelig

Indskriden eller Ændring paa et eller andet Punkt. Denne Opfattelse var sikkert ogsaa den Gang til Stede hos alle Parter. Man nærrede saa vel ogsaa nok den Gang det Haab, at den midlertidige Ro og Stillehed, der ad den Vej kunde ventes skabt om Sagen, kunde være tjenlig ikke blot for Sagen selv, men ogsaa for det Arbejde, som Forsvarskommissionen og derefter Rigsdagen skulde foretage til Sagens endelige Løsning. Desværre var det ikke længe, at Roen og Stilleheden om Sagen blev bevaret. Grunden dertil skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa. Derimod vedblev man jo indtil den senere Tid, og da særlig fra Regeringspartiets Side, at hævde, at vi maatte blive ved det bestaaende med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet, indtil Kommissionen havde talt. Særlig blev dette Standpunkt atter og atter meget stærkt hævdet af Regeringspartiets tidligere militære Ordfører i det andet Ting. Han hævdede atter og atter sit berømte status quo, at det skulde bevares, og at det blev bevaret. Der har jo nok af og til tidligere kunnet rejses nogen begrundet Tvivl om, hvorvidt status quo virkelig blev bevaret, men indtil den senere Tid har Paastanden derom dog kunnet lade sig høre. Men jeg ser ikke rettere, end at ved de forelagte Lønningsrevisionsforslag bryder man afgjort med dette Princip, og hvad der for mig er væsentlig mere betænkeligt, er, at jeg ser ikke rettere, end at man ved disse Revisioner kommer ind paa at lovgive paa Omraader, som efter min Opfattelse ere undergivne Forsvarskommissionens Overvejelse, og det synes jeg, er meget uheldigt og urigtigt.

Jeg skal aldeles ikke komme ind paa en Undersøgelse af, om de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds nuværende Lønninger ere fuldt ud tidssvarende eller ikke. Thi selv om jeg ved en saadan Undersøgelse maatte føres til den Erkendelse, at de ikke ere helt tidssvarende, saa kunde det dog ikke for Tiden ændre min Stilling til Spørgsmaalet. Ingen paastaar jo nemlig, at der i de sidste Aar er foregaaet nogen særlig Forringelse af de paagældende Embeds- eller Bestillingsmænds Kaar, at der i de sidste Aar skulde være indtraadt nogen særlig Forværrelse af deres Forhold, saa at man af den Grund skulde være nødt til at skride til en øjeblikkelig Revision. Og da dette ikke er Tilfældet, er det mit Syn paa Sagen, at man ikke bør ændre paa disse Forhold, inden Forsvarskommissionen har udtalt sig. Naar Kommissionens Indstilling kommer til at fore-